

gøre det? — det kunde jeg til Nød forstaa, men jeg mener ikke, at der er noget særlig patriotisk i dette at forhindre noget særligt, blot fordi den enkelte Sag ikke kan passe ind i det Billede, som man selv har dannet sig om det hele. Jeg fastholder Begrebet Kjøbenhavneri, og jeg siger, der gives to Arter Kjøbenhavneri, som begge to ikke ere saa meget heldige. Den ene er, om jeg saa maa sige, Storborger-Kjøbenhavneriet, og den anden er det socialistiske Kjøbenhavneri. Det socialistiske Kjøbenhavneri, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) glæder sig over at høre nævne, det er efter min Formening noget meget skadeligt for Arbejderbevægelsen herhjemme, idet man nemlig gennem disse — for Arbejderkredsene — betydelige Aristokrater styrer hele Landets Arbejderforhold, og det anser jeg for at være meget usundt. — Med Hensyn til det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Henning Jensen) vil jeg blot sige, at han gjorde sig saa megen Umage for at vise, hvor lidt det at ophæve Suktertolden kunde gavne den enkelte Arbejder. Dertil vil jeg sige, at den Slags Beregninger forekommer mig at være mærkelige, naar man vil gøre saa stort et Nummer ud af Venstres Forbringelser om en Nedsættelse af $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Hvis det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds vilde regne ud, hvad en Nedsættelse paa en hel Mængde Industritoldsatser og Forbrugsartikler her i Landet af den nævnte Størrelse — et Krav, som Venstre har holdt fast ved med en trofast Kærlighed i 18—19 samfulde Aar — hvor lidt det vilde blive til hver af hans Arbejderfamilier, kunde det dog være, at han ikke havde saa megen Vist til at fremhæve dette om de 2 å 4 Kr., men saa vidt jeg kan regne ud, vil det kun blive Dre for en Arbejderfamilie, hver Gang dette vilde blive Kroner. Det er i det hele mærkeligt, hvorledes man ud af en saadan Sag kan lade ligesom en Harmonika, der kan trækkes ud og trækkes ind, som man har Vist til, og saa laver man paa den Indtrækken og Udtrækken en Melodi, som lyder ganske overordentlig dejlig, men hvori der dog sidder adskillige falske Toner. Man kan jo trække de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Venstre har forlangt som ukompenjeret Nedgang, ud til noget voldsomt stort, og saa kan man skrumppe Nedsættelsen paa Suktertolden ind til noget ganske lidet. Men naar man lader den ene Side af Harmonikaen skrumpes for meget ind, bliver der alligevel ikke den rigtige Symmetri i Tonebilledet. Jeg finder for øvrigt, at man har set saa overordentlig meget til dette ogsaa med Hensyn til de Tal, der ere frem-

komne under Debatten. Det almindelige Indtryk, jeg har haft af denne Debat, er, at det, der egentlig har staaet imod hinanden her i disse Dage under disse lange Forhandlinger, har været Forhandlingspolitikken og Visnepolitik, og jeg vil sige, at selv om man ikke egentlig talt knytter sig saa overordentlig stærkt til selve Lovforslaget, saaledes som det foreligger, synes jeg dog, at man gør rigtig i at holde fast ved det som en Protest imod saavel den gamle Protestpolitik, som mod den nymodens Visnepolitik, mod begge Arter, baade mod den mere bredbenede, gammel dags Visnepolitik og den mere fint stillede, nymodens Visnepolitik. Jeg tror, at det forhandlende Venstre gør rigtigt i, om ikke i andet, saa i at betragte denne Sag som en Løstestang for en videre Udvikling. Jeg tror, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bjessen) har ramt det rette Ord, naar han betegnede Lovforslaget som en saadan. Jeg tror, som jeg tillod mig at udtale, da jeg forrige Gang havde Ordet, at det netop vilde kunne bringe os noget ud af den Forsumpning, som vi ere komne ind i ved vor doktrinaristiske Behandling af Toldloven gennem altsor mange Aar. Det føler jeg mig overbevist om, og derfor betragter jeg for mit Vedkommende dette Standpunkt som et Standpunkt i Modsetning til alle Arter af Visnepolitik. Repræsentanten for den gamle Visnepolitik, det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg), vilde have at vide, hvis Grinde man gif i denne Sag; for Venstres Grinde gif man ikke. Det var hans Votum. Men det er imidlertid ikke saa nemt at vide, hvor det ærede Medlem har Venstre henne, for alle dem, der hidtil ikke have været sammen med ham, dem kalder han jo Ny-Estruppere, og det kan jo ikke være Venstremænd, saa at selv hans ivrige medstridende i disse Dage fra vor Side jo ogsaa høre til disse Ny-Estruppere, som han altsaa ubetinget ikke maa regne for Venstremænd. Altsaa, man gaar ikke hans Grinde. Naar han taler om ikke at gaa Venstres Grinde, maa det i de allerfleste Tilfælde være det samme som, at man ikke gaar hans Grinde. Na nej, det vil jeg ogsaa indrømme; hans Grinde gaa vi vistnok ikke. Forhandlingspolitikken overhovedet er jo ikke hans Grinde. Han ynder jo stadig væk at benævne dem, som ikke høre til ham, som dem, hvis Fører den ærede Konsejlspræsident er. Men idet han bredte sig over dette, kan jeg ikke sige andet, end at jeg ønskede, at det ærede Medlem vilde have behandlet sine nye allierede paa en noget smukkere Maade, end han gjorde nu i Aften. Thi hvis det ikke havde været Landens Svøbe, men derimod saadan en almindelig